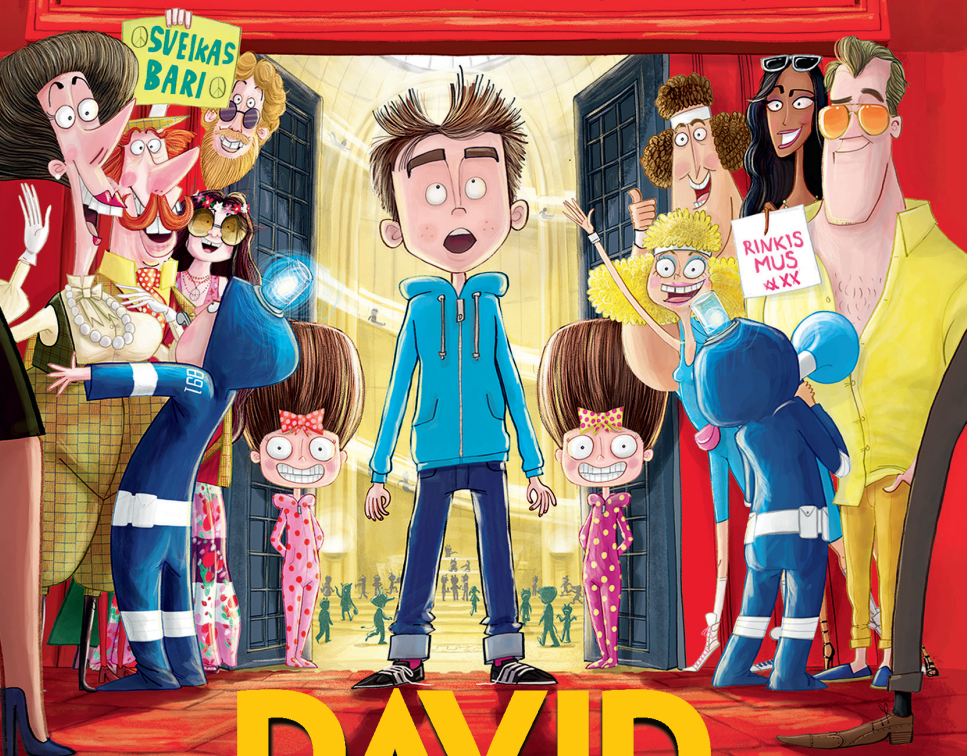

DTA

DIDŽIOJI TĖVŲ

AGENTŪRA

IŠSIRINK TOBULĄ MAMĄ IR TĖT!

TYTO & ALBA

DAVID BADDIEL

DAVID BADDIEL

Iš anglų kalbos vertė

Emilija Ferdmanaitė

VILNIUS 2016

UDK 821.111(73)-93
Ba78

David BADDIEL
THE PARENT AGENCY
HarperCollins Children's Books,
London, 2015

Iliustracijų autorius *Jim Field*

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
THE PARENT AGENCY

Text © David Baddiel 2014

Illustrations © Jim Field 2014

The author/illustrator asserts the moral right to be identified
as the author/illustrator of this work.

© Emilija Ferdmanaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2016

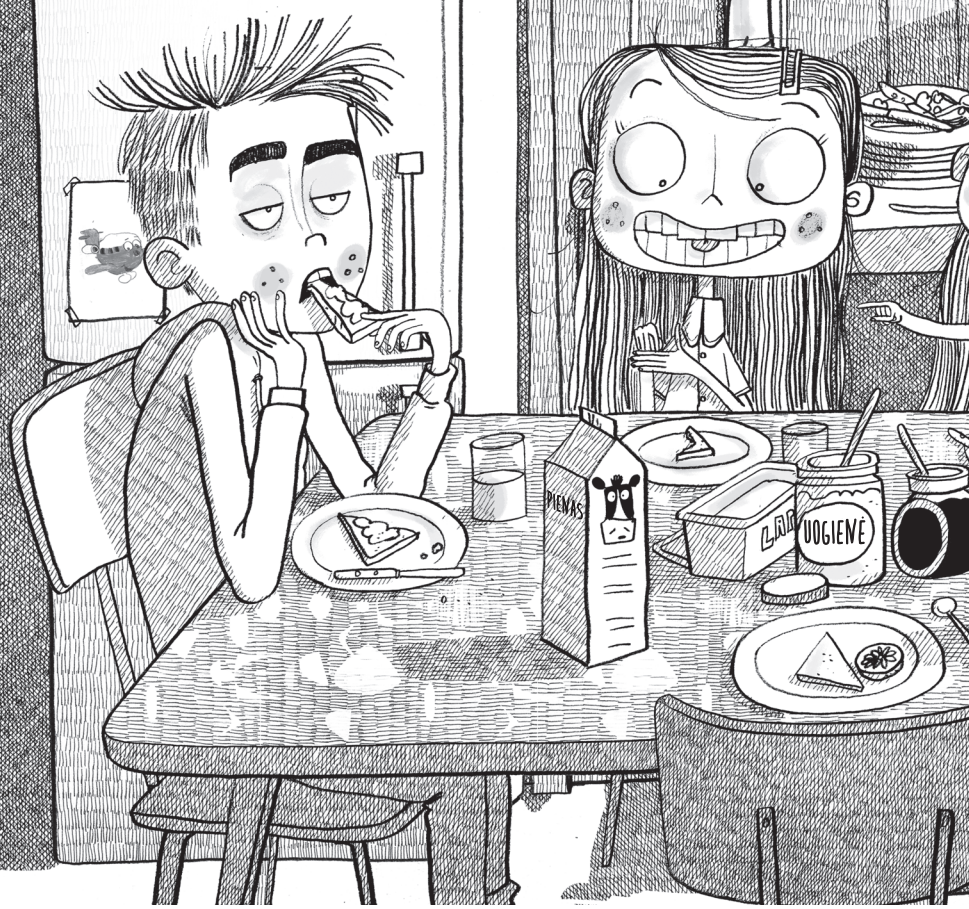
© „Tyto alba“, 2016

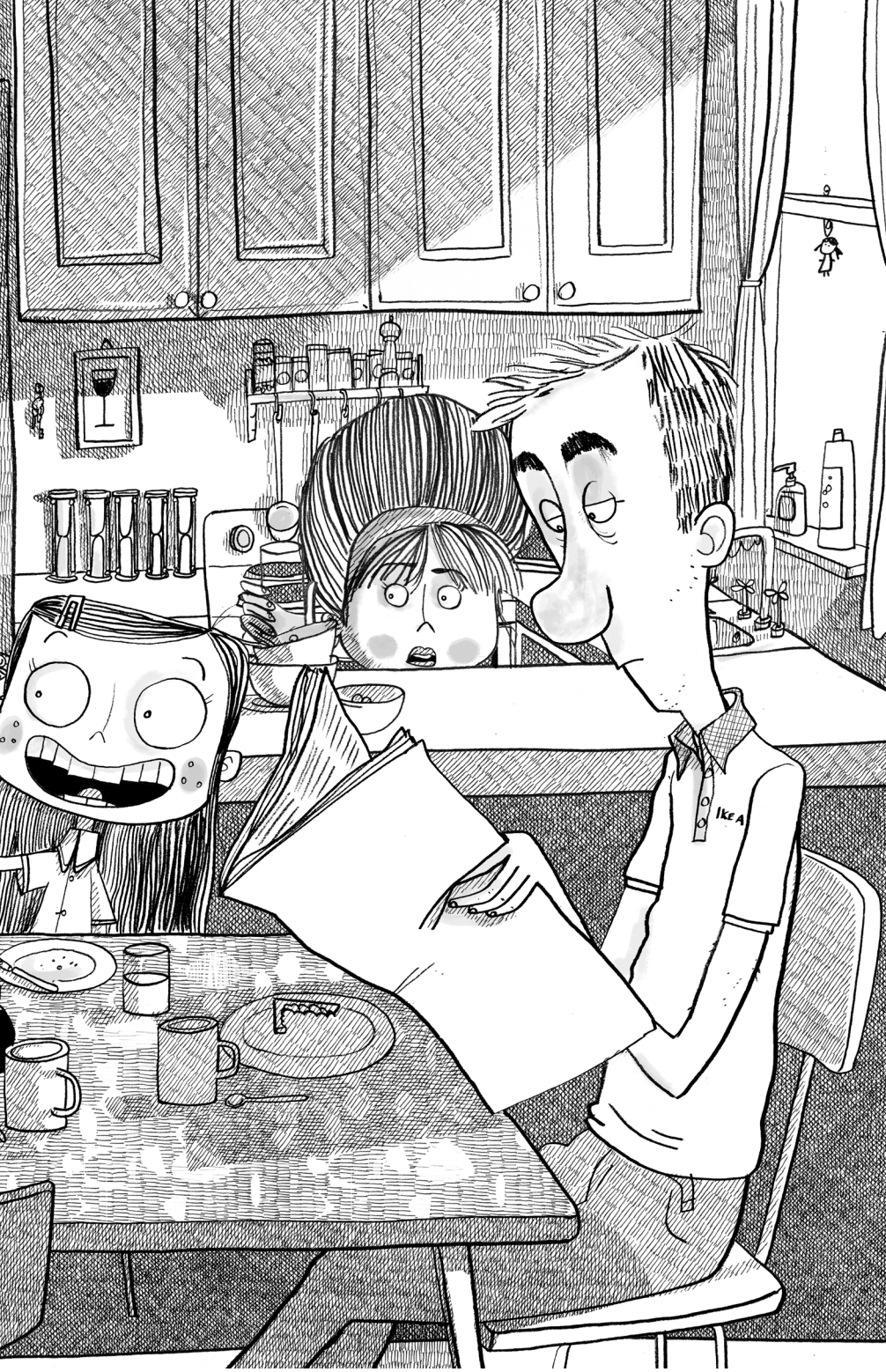
ISBN 978-609-466-167-9

*Skiriu Ezrai ir Dolei,
o visų pirma dėkoju Ezui už idėjų...*

PIRMA DALIS

**ŠIO PASAULIO
NĖGANA**

SEKMADIENIS

PIRMAS SKYRIUS

Baris Benetas visada graužėsi dėl to, kad jo vardas Baris. Šiuolaikiniam devynmečiam (beveik dešimtmečiam) berniukui tai buvo kvailas vardas. Visų jo draugų vardai buvo panašūs į Džeiką, Luką ir Tadžą.

Tiesą sakant, jų vardai buvo ne panašūs, o *būtent* tokie. Džeikas buvo jo geriausias draugas, Lukas – antras pagal gerumą, Tadžas – trečias. Nors kartais tvarka apsiversdavo ir Tadžas tapdavo pirmasis. Kad ir kaip ten būtų, nė

vieno iš jų vardas nebuvo panašus į Bario. Baris nėra nepažinojo nieko, kas būtų pavadintas kuo nors panašiu į Barį. Nepažinojo nėra vieno, tarkim, Brajeno. Ar Kolino. Ar Dereko. Nepažinojo jokio berniuko, kuris būtų pavadintas vardu, nebemadingu nuo 1953-ųjų.

Tačiau vardas tebuvo vienas iš daugelio dalykų – tiesa, antras pagal svarbą, – kuriais Baris kaltino savo tėvus (*Siuzaną ir Džefą. Taigi taigi...*).

Štai jums visas sąrašas, kurį Baris laikė paslėpęs po pagalve savo lovoje (ji, jeigu ką, nebuvo užtiesta fantastiška antklode su Lionelio Mesio atvaizdu, kokią turėjo Lukas):

DALYKAI, KURIAIS KALTINU SAVO TĖVUS:

1. Jie nuobodūs.
2. Jie pavadino mane Bariu. (Matot? Sakiau, kad tai antras pagal svarbą dalykas.)
3. Jie amžinai pavargę.

4. Jie neleidžia man žaisti kompiuterinių žaidimų.
5. Jie neperka man kompiuterinių žaidimų. Nė antklodės su Lioneliu Mesiu.
6. Jie LABAI LABAI LABAI griežti. Pavyzdžiui: verčia eiti į lovą pusę devynių, nors visi mano draugai gulasi DAUG vėliau; neleidžia valgyti rūgščių guminukų, kad neskaudėtų pilvo; liepia nesikeikti, nors aš tik pasakiau SUBINĖ – argi čia keiksmazodis?
7. Jie visada daug gražiau elgiasi su ~~mane~~ dvynėm sesėm SS, ir vien tik todėl, kad jos yra pavyzdukės ir stropulės.
8. Jie nei stilingi, nei garsūs, nei apskritai kuo nors panašūs į suaugėlius iš mamos žurnalų. (Užrašęs aštuntąjį punktą Baris pagalvojo, kad jis šiek tiek primena pirmąjį, bet kadangi sąrašą rašė tušinuku, o ne pieštuku, būtų turėjęs viską nubraukti ir pradėti nuo pradžių.)

9. Jie neturtingi. (Užrašęs šį punktą Baris pasijuto truputį nesmagiai, nes nutuokė, kad tai ne tėvų kaltė. Jo tėtis dirba parduotuvėje IKEA – tikrina atgabentas į sandėlį pakutes ar panašiai, o mama – vaikų darželio auklėtoja. Baris žinojo, kad jie uždirba ne kažin ką. Tačiau tvirtai tikėjo, kad jei tik tėvai turėtų daugiau pinigų, dauguma punktų nuo 1 iki 8 – išskyrus tai, kad pavadino jį Bariu – būtų nereikšmingi.)
10. JIE NIEKADA MAN NESURENGIA TIKRAI GERO GIMTADIENIO.

Ir tai buvo pats didžiausias priekaištas. Visi Bario draugai neseniai buvo fantastiškai atšventę dešimtuosius gimtadienius. Per Džeiko gimtadienį jie važinėjosi gokartais. Per Luko –ėjo žaisti boulingo. O Tadžui buvo užsakytas limuzinas! Sulipę į jį vaikai važiavo į kino teatrą žiūrėti naujausio filmo su Džeimsu Bondu!

Baris dievino Džeimsą Bondą. Iš dalies dėl to jis taip nekentė savo vardo – žinojo, kad Džeimsas Bondas niekada nebūtų pavadintas Bariu. Suprantama, jis žinojo, kad Džeimso Bondo vardas yra Džeimsas, bet jeigu ne, tuomet jis tikriausiai vadintųsi Džonu, Devidu ar Maiklu. Arba – kaip mėgo pabrėžti Džeikas – Džeiku. Baris jam prieštaravo, bet širdyje žinojo, kad tai tiesa – kalbant apie vardus, Džeikas iš tikrųjų buvo tolygu Džeimsui.

Retsykliais Džeikas dar ir antakį kilstelėdavo – Bariui šis triukas nepavykdavo: jam pakildavo iš karto abu antakiai – ir tardavo: „Bondas. Džeikas Bondas.“

Baris tylomis pripažindavo, kad frazė skamba visai normaliai. Nepalyginti geriau nei „Bondas. Baris Bondas.“

Tą sekmadienį, likus šešioms dienoms iki gimtadienio, kai Džeikas (ir jo antakis) svečiavosi Bario namuose, Baris smarkiai susipyko su mama ir tėčiu.

Visi trys geriausi Bario draugai stovėdami tarpduryje girdėjo, kaip Džefas Benetas sako „Atleisk, bet ne“, ir Baris nebe pirmą sykį pagalvojo, kad jo tėtis sako „ne“ itin dažnai.

Džeikas laikė „Nike Premier League“ kamuolį, Lukas avėjo juodais „Converse“ sportbačiais, o Tadžas vilkėjo naujutėlaičiais, šio sezono „Chelsea“ marškinėliais. Baris, apsirengęs išparduotuvėje pirktais nukainotais džinsais, nukainotais marškinėliais ir apsiavęs nukainotais batais, draugų akivaizdoje pasijuto varguoliu. Nors ne tokiu varguoliu, kad nenorėtų eiti pažaisti su jais į parką.

– Tėti, bet mes tikrai pusvalandžiui! – maldavo Baris.

– Atleisk, bet ne, – pakartojo tėtis. – Juk žinai, kad į parką be suaugusiųjų eiti nevalia...

Baris pažvelgė į susiraukusį tėčio veidą. Jis atrodė labai pavargęs, nors Baris nebūtų galėjęs pasakyti, kaip labai pavargęs, nes Džefas Benetas pastaruoju metu atrodė pavargęs visą laiką. Jo plaukuose buvo žilų sruogų. Tiksliau sakant, jo plaukuose buvo juodų sruogų, nes didžioji dalis buvo pražilę. Nors buvo savaitgalis ir tėtis nedirbo, jis vis tiek vilkėjo mėlynais IKEA marškinėliais. Bariui buvo apmaudu. Džeiko tėtis visada vilkėdavo elegantišką kostiumą, Tadžo – odinį švarką, o Luko tėtis – jis kartais grodavo grupėje! – aptemptus džinsus ir akinius nuo saulės (netgi tada, kai nebūdavo saulės).

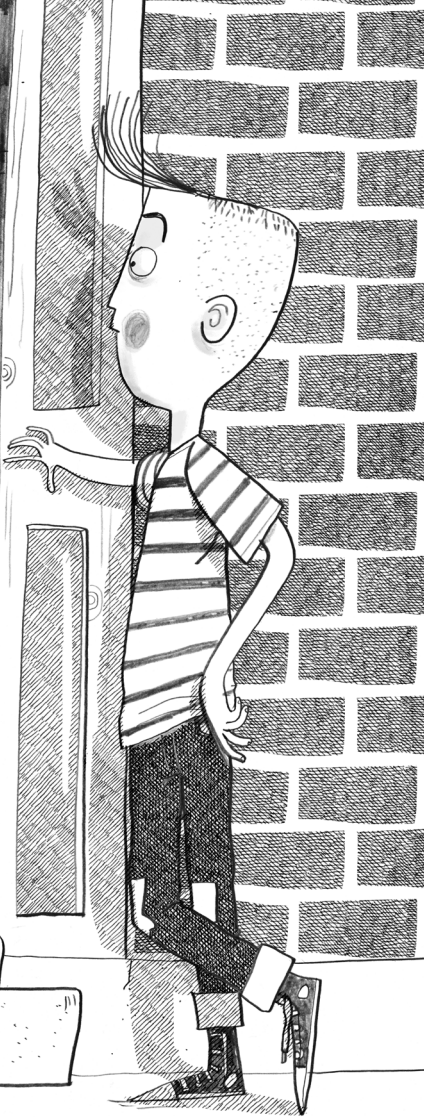
– Bet... – išsižiojo Baris, rodydamas į tarpduryje mindžikuojančią berniukų trijulę, – višiams mano draugams tėvai leidžia!

– Na, palikime tai spręsti jų mamoms ir tėčiams.

Baris atsisuko į savo draugus. Džeikas kilstelėjo antakį. Jo išraiška sakyte sakė: „Vargšas

tu, Bari, – kaip gaila, kad tau teko tokie kvaili, griežti (ir pavargę, nevykusiai apsirengę) tėvai...”

Tik jis to nepasakė. Jis pasakė:

– Gaila, Bari.

Tada apsisuko ir mušinėdamas kamuolį išėjo į lauką.

– Aha, Bari, gaila, – tarė Tadžas ir nusekė Džekui įkandin.

– Man irgi gaila... – paantrino jiems Lukas, ir kažkodėl tik priėjęs gatvę atsigrėžė ir pridūrė: – Bari.

Ir nors Baris žinojo, kad kai kurių žmonių – pavyzdžiui, badaujančių vaikų, kuriuos rodo per žinias –

gailėtis galima, jam visai, nė trupčio nepatiko, kad draugai gailisi jo.

ANTRAS SKYRIUS

Ir tai tebuvo nevykusios Bario dienos pradžia. Reikalai pakrypo blogyn vėliau, kai per pavakarius jis pabandė pasišnekėti su tėčiu.

– ...taigi aš pamaniau, kad kitą šeštadienį, kai bus mano gimtadienis, būtų smagu pabudus lauke rasti *Aston Martin DB6*... – užsiminė Baris, žiaumodamas keptą bulvę su dietinėmis troškintomis pupelėmis iš parduotuvės *Asda*.

– *Aston Martin!* Džine, užsirašyk!

– Rašausi, Kei!

Baris nenuleido akių nuo tėčio. Jis apsisprendė savo jaunėlių seserų nepripažinti. Baris dažnai užmesdavo akį į tėčio laikraštį – *Daily* arba *Sunday Express*, nes Džeimsui Bondui privalu išmanyti, kokie pavojingi dalykai dedasi pasaulyje, ir jis buvo skaitęs, kad kai kurios šalys šitaip elgiasi su kitomis. Pavyzdžiui, laikraštyje buvo rašoma, kad Iranas nepripažįsta Izraelio ir vadina jį – tėčiui teko perskaityti garsiai – sionistų sambūviu. Tai skambėjo taip baugiai, kaip koks „Spektras“ (slapta pasaulį kontroliuojanti organizacija iš Džeimso Bondo filmų). Nuo tada savo aštuonmetes dvynes seseris Džinę ir Kei Baris vadino Seserų Sambūviu. Trumpiau – SS.

Visgi akies krašteliu jis pastebėdavo, kai seserys iš jo šaipydavosi: viena iš jų – Baris nemėgo skaidyti SS į dvi, nes taip pripažintų jų egzistavimą, ir blogiausiu atveju vadindavo jas Seserų Sambūviu Vienas ir Seserų Sambūviu

Du – apsimesdavo, kad užsirašinėja jo žodžius, tarytum jie būtų nepaprastai reikšmingi. O tai, suprantama, reiškė, kad jie visiškai bereikšmiai. Baris iš visos širdies nekentė šito dvynių žaidimo.

– ...tėti, o galėsi per *mūsų* gimtadienį nusi-
vežti mus kur nors su *Rolls-Royce*? Galėsi jį laikyti
ti garaže šalia *Aston Martin*! – nusišaipė Seserų
Sambūvis Vienas.

– Cha cha cha! – prapliupo kvatoti Sese-
rų Sambūvis Du, braukdama smilium sau per
delną ir neva užsirašydama Bario leptelėtas
nesąmones.

– Betgi jų nuoma nėra jau *tokia* brangi.
Patikrinau internete, – sumurmėjo Baris, bandy-
damas nekreipti dėmesio į dvynes. – Ir gal dar
galėtum nupirkti man smokingą ir tortą su už-
rašu 007, o visi mano draugai ateitų persirengę
blogiečiais iš Bondo, ir gal dar galėtum paleisti
filmo garso takelį, o tu pats, tėti, galėtum būti

Kju ir aprodyti man prietaisus – parkerį, kuris iš tikrųjų yra pistoletas, ir...

– Atleisk, Bari, ką sakei? – tėtis užvertė savo *Sunday Express*.

– Tu ką, nesiklausei? *Té-é-ti!*

– Bari, prašau tėčio taip nevadinti.

– Kaip nevadinti?

– Neištęsti per tris skiemenis. Neišilginti „é“. Kalbėjo Bario mama.

Baris atsisuko, bet mamos nepamatė, nes ji, kaip visada, kalbėjo iš už indaplovės. Kiek Bariui buvo žinoma, visą tą laiką, kai neidavo į darbą, Siuzana Benet arba kraudavo nešvarius indus į indaplovę arba traukdavo jau išplautus. Kartais nematydavai jos ištisas dienas, tik girdėdavai balsą per lėkščių ir puodų tarškesį.

– Aš taip nedarau! – atkirto Baris.

– Tikrai ne, *ma-ama!* – choru sušuko Sese-rų Sambūvis.

Bario mama ir tėtis nusijuokė. Tėtis prunkštelėjo tuo savo juoku, primenančiu kosulį, o

mama plonai sukikeno, barškant lėkštėms ir puodams.

– Ko čia juokiatės? – tarė Baris, supykęs, kad tenka paisyti kažko, ką pasakė Seserų Sambūvis. – Tai visai nejuokinga!

– Tai visai *juokinga*, – atkirto mama, vis dar neišlįsdama iš už indaplovės. Tiesą sakant, visa, ką Baris matė, buvo mamos virtuvinių laikmačių kolekcija – visų vaivorykštės spalvų, – išrikiuota ant spintelės virš indaplovės. – Mergaitės, jūs visada mane prajuokinate...

– Atsiprašau! – sušuko Baris, ir dar būty treptelėjęs, deja, sėdėdamas ant kėdės nesiekė kojomis žemės. – Ar kas nors mane girdi?

– Džine, užsirašyk!

– Užsirašyčiau, Kei, tik kad nieko negirdėjau...

– Ak taip, tu teisi. Man pasirodė, kad kažkas kažką pasakė, bet tikriausiai ten šiukšlininkai gatvėje rėkauja!

Baris parodė Seserų Sambūviui grimasą. Tada susinervino supratęs, kad šitaip jas ką tik pripažino. Bet vis tiek pasijuto geriau. Kol Seserų Sambūvis Vienas paragino:

– Užsirašyk tą veidą, Džine!

– Aš... esu... labai... kvailai... atrodantis... berniukas... – pasakė Seserų Sambūvis Du, pirštu iš lėto vedžiodama per delną.

DAVID BADDIEL (Deividas Bedylas)

rašo scenarijus komedijų laidoms ir pats jose vaidina. Jis yra parašęs tris knygas suaugusiesiems.

„Didžioji tėvų agentūra“ – pirmoji jo knyga vaikams, iš karto patraukusi tėvų ir vaikų dėmesį.

Rašytojas su dviem vaikais gyvena Londone.

Ar niekada nenorėjai turėti kitų tėvų? Jei taip – pažiūrėk, kas nutiko Bariui.

Bariui už kelių dienų sukaks dešimt. Jis svajoja apie pritrenkiantį gimtadienio vakarėlį – tokį, kokius jo bendraamžiams rengia jų tėvai. Tačiau Bariui iš anksto aišku, kad iš savo tėvų jis negali tikėtis tokios šventės. Visų pirma, jie neturtingi. Be to, jie nuobodūs. Ir nuolatos pavargę. Ir šiaip – kokiam normaliam žmogui šautų į galvą sūnų pavadinti Bariu? Viskas ne taip, kaip turėtų būti – ir dėl visko, žinoma, kalti tėvai. Todėl Baris nori geresnių tėvų. Kitokių tėvų. Turtingų. Linksmyų. Išradingų. Ir staiga nutinka tai, ko jis tikrai nesitikėjo. Jo svajonė išsipildė! Jis gali rinktis iš daugybės tėvų, kurie daro viską, kad jam įsiteiktų...

Manai, kad Bariui pasisekė?

Atsiversk knygą ir viską sužinosi.

ISBN 978-609-466-167-9

9

786094 661679

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt